

Desembre de 2013, núm. 81

En família

Butlletí de la Delegació Diocesana de Família i Vida

Parlar de Nadal és parlar... està bé dir que és parlar de sentiments, perquè veritablement ens afecten molt endins quan realment es viuen des de la profunditat de voler-se atansar i copsar el que realment va succeir: ni més ni menys que el fet que Tot Déu volgué néixer com un de nosaltres per ser un de la nostra espècie, considerant, és clar, que per fer això que havia volgut fer, no va deixar de ser Tot Déu ni un instant mentre va ser, a la vegada, totalment home. Però més enllà dels afectes que ens emocionen, Nadal és un moment excepcional per a la conversió,... un moment en el que la conversió és

imprescindible, a l'hora que el Nadal és essencial per a convertir-se. Convertir-se vol dir canviar i, tal com ens aconsella el mateix Jesús: *si no torneu a ser com els infants, no entrareu pas al Regne del cel* (Mt, 18, 3), si no som capaços de canviar la nostra manera de ser no anem pel camí del Crist.

Nadal és un temps extraordinari per la conversió. Nadal ens parla de la vigilància i l'expectació, d'aprofundir en nosaltres mateixos per fer neteja, d'amor i acollida, de viure i treballar per la justícia, la paciència, la pau, ens parla de l'alegria i el goig de Déu, de la presència joiosa de l'Esperit, ens convida a aprofundir en la Paraula de Déu, a fer l'anunci de Jesús de paraula i obra als que viuen al voltant nostre,... I la família és un àmbit privilegiat de conversió a l'Amor.

J.L. i S.S..

Bon i profitós Nadal

Moments de saviesa

La libre unión de lo divino y de lo humano en el amor de Cristo es la condición sin la cual la Iglesia no puede llevar adelante su misión en el mundo, relacionándose con las mujeres y los hombres que encuentra en su camino.

Marko Ivan Rupnik

El arte de la vida

Què tenim per llegir

Cásate y sé sumisa; Constanza Miriano; ed. Nuevo inicio; (2013). La matèria d'aquest llibre és matrimoni i família, però a Itàlia ha estat classificat dins els prestatges d'humor. En el seu país s'han venut 50.000 exemplars. La seva autora aborda el tema de les relacions matrimonials d'una manera amena, senzilla i molt directa, dient que és una experiència radical per a dones sense por, tot mostrant la idea de matrimoni que té l'Església Catòlica.

Al publicar-se a Espanya s'ha produït una gran polèmica provocada per la visió interessada del títol des de la ideologia de gènere. De totes maneres, al seu interior no hi ha cap insinuació a la manca de respecte.

Aprofitem per oferir, també, de la mateixa autora (periodista de la RAI) un altre llibre que està a punt de sortir a la mateixa editorial (a Itàlia també va ser un èxit): **Cásate y da la vida por ella**. Els dos llibres han estat recomanats pel Consell Pontifici per als Laics i pel Consell Pontifici per a la Família

Núria i Pau

Si navegues per Internet...

És una pàgina de la Unió Europea adreçada als infants, amb la voluntat de millorar el present de tots.

Mercè i Salva

<http://www.eurochavales.es>

Et pot interessar

El Papa Francesc ha convocat un Sínode de Bisbes per tractar el tema *Els desafiaments pastoral de la família en el context de l'Evangelització*.

Per aquest motiu, tot tractant de recollir tota la informació possible, el Papa ha presentat una enquesta amb 39 preguntes que va adreçada als senyors bisbes. El nostre convida a que les parròquies (des dels grups de laics que s'hi puguin formar) responguin. També convida a que es pugui respondre des dels moviments, associacions, ... La documentació està a la pàgina web del bisbat, i l'enllaç per accedir-hi és aquest:

<http://www.bisbatlleida.org/noticia/21-11-2013/el-papa-francesc-ens-convida-a-participar-en-la-preparaci%C3%B3-del-s%C3%ADnode-de-la-fam%C3%A9lia>

Us animem a respondre-la i aportar la vostra visió des d'alguns d'aquest àmbits.

Mons. Vincenzo Paglia, President del Pontif. Consell per a la Família, ha advertit que els homes adults d'avui estan faltant a la seva obligació com a pares. Ho va dir en un acte sobre la *crisi de l'aliança entre generacions* que es va celebrar al Vaticà. Aquesta ruptura està vinculada a la ruptura de la relació amb Déu i es manifesta en el fracàs de la transmissió de la vida, d'allò que és humà i de la fe, portant a la dissolució de la figura del pare en la societat. Va concloure dient que s'han de trobar nous camins per a educar les famílies.

El matrimonio, proyecto de Dios-proyecto humano.

B.- El matrimonio, proyecto humano¹

En el matrimonio, hombre y mujer se entregan para llegar a constituir una *íntima comunidad de vida y amor*, así se expresa la constitución *Gaudium et Spes* del Concilio Vaticano II.

El noviazgo debe ser el momento privilegiado para un conocimiento recíproco. Con sinceridad y escucha mutua deben abordarse temas de futuro, proyectos comunes...; la dimensión de la fe ha de ser tratada necesariamente, pues el desarrollo del futuro matrimonio así como la educación de los posibles hijos, en gran parte dependerá de cuál sea el papel que juega la fe en la vida de los esposos.

Llegar a constituir una comunidad de vida y amor no se improvisa, significa ir construyéndola ya desde el noviazgo. Podría compararse a un edificio. Todo edificio para que sea sólido debe tener unos

cimientos proporcionados al volumen que se desea construir.

El primero de los cimientos del matrimonio, como proyecto humano, debe ser:

EL AMOR. Esta palabra es muy utilizada hoy pero muchas veces es utilizada de una manera superficial e incorrecta. Fácilmente se confunde el amor, con la simple atracción o el apasionamiento, siempre inestable y, por supuesto, fugaz. El amor en el matrimonio debe consistir en querer el

bien de la otra persona. Ser feliz viendo feliz a la persona que se ama. Eso se consigue dándose el uno al otro sin reservas. El amor es darse. Por eso, ya desde el noviazgo, la pregunta que debe hacerse cada uno es: ¿qué estoy dispuesto a dar? ¿Es mi disposición y propósito darme sin reservas? Iniciado el matrimonio o durante el mismo, si preguntaran al esposo ¿eres feliz? Debería poder contestar: Sí, soy feliz porque mi esposa es feliz. Y cuando hicieran la misma pregunta a la esposa debería poder contestar: Sí, soy feliz porque él es feliz. Y porque el amor produ-

la fidelidad matrimonial. Debe cuidarse mucho también el uso de Internet con la enorme potencialidad que ofrece ese medio y muchas veces con contenidos inadecuados para la fidelidad que deben mantener los esposos.

El tercero de los cimientos en el matrimonio es **el DIÁLOGO**. El diálogo en el matrimonio es comunicarse, proponer proyectos comunes, hablarlos y escucharse. El diálogo es expresarse los sentimientos: "cada día te quiero más", por ejemplo. ¡Oh, ya lo sabe! Pero hay que decirlo. No debe darse por supuesto. El diálogo es también capacidad de pedirse perdón, y perdonarse de verdad.

La relación íntima como hombre y mujer en el matrimonio, debe llegar a ser también diálogo. No basta una relación solamente física. Esa relación debe estar llena de contenido, debe llegar a ser diá-

logo que exprese sentimientos de donación, afecto, ternura,...

Ninguno de los dos debe poseer al otro, sino que cada uno debe entregarse sin reservas al otro.

Finalmente, el matrimonio, como proyecto humano, debe también **CONTAR CON DIOS**, como invitado permanente en el hogar.

Dios, que es Amor, y porque el matrimonio es también proyecto suyo, está interesado en que el matrimonio prospere y tenga éxito.

Mn. Antoni Agelet Delpueyo

ce amor debe ir más allá de los esposos y estar abiertos a la vida que se prolongue en los hijos.

El segundo de los cimientos en el matrimonio es **LA FIDELIDAD**. La fidelidad es no aceptar que nada ni nadie se interponga entre uno y otro. Para él, la mujer más bella debe ser su esposa. Y para ella, el hombre más apuesto debe ser su esposo. Y nadie más. Debe cuidarse mucho el trato con los compañeros y compañeras de trabajo. Se pasa mucho tiempo en el trabajo, y a veces puede llegar a una confidencialidad entre compañeros que puede llegar a comprometer

¹ L'autor ha escrit un article titulat *El matrimonio, proyecto de Dios-proyecto humano*. Per la seva extensió s'ha publicat en dos vegades.

La catequesi familiar

Ja fa alguns anys, va ser al principi dels noranta, quan ens vam atansar a la parròquia per tal que el nostre fill gran fes la preparació a la primera comunió, les catequistes ens van donar a elegir si volíem fer la catequesi que s'acostumava a fer de manera espontània (els nens anaven a catecisme, a la doctrina es deia més abans, i en acabar feien la comunió) o si preferíem elegir la que anomenaven *catequesi familiar*.

Ens és obligat aclarir el que implica i l'abast d'aquest terme: *Catequesi familiar*. Ja en algun moment hem parlat del paper que té la família pel que fa a la vivència de la fe per part dels seus membres, i en conseqüència el paper que té en la seva transmissió d'una generació a una altra, és a dir: als infants. Això es desenvolupa en el marc de la vida diària mitjançant el tarannà habitual, el respecte mutu, la comprensió, la misericòrdia, la disponibilitat, l'autenticitat, l'entrega, el diàleg, l'amor que sura entre tots i que els infants capten des de nadons d'una manera imperceptible i subliminal. Si aquest viure de cada dia té present l'experimentació de Déu com quelcom real i estructurador de la vida dels adults, si a Jesús el fem present com si fos un més de la família al que estimem, si som capaços de ficar-nos davant d'ell i parlar-li com a aquell que ens estima i sabem fer-ho en família, és a dir el matrimoni amb els fills, explicant-li les coses que ens amoïnen, o les que ens han donat una alegria, o el que ens passa,... estarem fent sentir els infants que Jesús forma part de la seva existència i és quelcom que li dóna consistència i sentit al que ell és.

Però la *Catequesi familiar*, així entesa, tot i formar part necessàriament d'aquest ambient

que hem referit al paràgraf anterior, és una manera de realitzar la catequesi que s'ha de fer per tal de preparar d'una manera bàsica, però metòdica, els nostres infants per a rebre Jesús sacramentat en la comunió.

Parlant de la nostra experiència podem dir que va ser una situació privilegiada que ens va aportar, i provocar, moments de màxima comunicació, complicitat i convivència del que anàvem descobrint junts amb els nostres fills. Els pares ens reuníem amb la catequista del seu

grup i parlàvem del tema aprofundint i veient què era el que calia que ells assolissin i, fins i tot, veient entre tots com ho podíem parlar. Tot seguit, cada parella de pares, durant la setmana següent, cercava el moment i l'avinentesa per treure el tema i parlar-lo

amb els seus fills a casa. Nosaltres vam descobrir que era bo tenir un moment concret en el que ells (perquè després ho vam fer amb els altres) sabessin que anàvem a fer catecisme. En acabar, els nens ho tractaven a la reunió de la setmana següent però ja no ho feien assistint a veure que ens diuen avui sinó que participaven aportant el que havien tractat a casa amb els pares.

Podem dir que la *Catequesi familiar* és un mètode que ajuda als pares a revisar els coneixements, fins i tot la vivència perquè sempre et trobes interpel·lat i copses la necessitat de tenir una coherència, a aprofundir-hi, a superar la seva fe infantil i poc desenvolupada,... al temps que permet que siguin ells els que transmeten la vida de fe i el que cal saber sobre ella als seus infants. Als infants els fa copsar el catecisme com quelcom natural que es pot viure a dins de casa, en la pròpia vida.

Blanca i Juan Luis

